

РЕШЕНИЕ

№ 1589

гр. София, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия М.

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20221100504464 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ответницата М. А. Т. срещу решение № 20021178/14.03.2022 г., постановено по гр.д. № 71269/2019 г. по описа на СРС, 127 състав, с което са уважени предявените срещу нея от М. М. А. осъдителни иски с правно основание чл. 266, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 15517,60 лева, представляваща незаплатена част от възнаграждение по договор за производство на посадъчен материал от маслодайна роза – 27200 бр. на обща стойност 25840 лева, ведно със законната лихва за забава върху главницата от подаване на исковата молба на 06.12.2019 г. до окончателно погасяване на вземането, както и за сумата от 3472,28 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху непогасената част от главницата за периода от 28.11.2017 г. до 02.11.2019 г.

Във въззивната жалба се съдържат доводи за неправилност на решението поради противоречие с материалния закон и необоснованост, като въззивницата оспорва наличието на представителна власт за Н.К. да приеме изпълнение по договора с ищеца от нейно име и счита, че доказателства за учредяването ѝ не са приети по делото. Твърди, че не е сключвала консултантски договор с Н.К., а сключеният между това лице и представляваното от ответницата дружество „П.О.“ ЕООД консултантски договор е бил с изтекъл срок на

действие към датата на подписване на приемо-предавателния протокол от 27.11.2017 г. Поддържа, че представената декларация, изходяща от М. Т., не доказва изпълнение по договора за изработка на посадъчен материал, нито датата, на която това се е случило, доколкото количествата са дописани на ръка, като оспорва да е получавала посочените 27200 броя посадъчен материал в цялост. Счита, че предвид неоснователността на главния иск следва да се отхвърли и акцесорната претенция за лихва за забава. Ето защо моли първоинстанционното решение да бъде отменено и предявените иски да бъдат отхвърлени изцяло.

Въззиваемият М. М. А. счита, че решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

Въззиваемият „П.О.“ ЕООД, чрез назначения особен представител адв. Г.Д., подава отговор на въззивната жалба, с който изразява становище за неоснователност на предявените срещу него евентуални иски.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Изключение от това правило е нарушението на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично заявено като основание за обжалване, тъй като се касае за приложение на установена в публичен интерес норма, а не за диспозитивно правило. Всички останали оплаквания, свързани с неправилност на обжалваното решение, следва да бъдат изрично указани чрез посочване в какво точно се изразяват, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. В този смисъл са задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2013 г., постановено по тълк. дело № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 1.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави и следното:

За основателността на главния иск с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на правоотношение между страните по посочения договор за изработка на посадъчен материал от маслодайна роза, по силата на който ищецът е изпълнил точно възложената от ответника работа, че е предал на възложителя, а последният е приел извършената работа, както и да установи размера на дължимото възнаграждение съобразно уговореното между страните.

С оглед твърденията на страните и на основание чл. 145, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК по делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между М. М. А. и

М. А. Т. е бил сключен договор, по силата на който ответницата е възложила на ищеца да произведе 27200 броя посадъчен материал от маслодайна роза с единична цена от 0,95 лв. и е платила частично възнаграждението с два превода в общ размер от 10322,40 лв. В отговора на исковата молба тези обстоятелства изрично се признават от главния ответник М. Т., като същите са отделени като безспорни с обявления за окончателен доклад по делото в първоинстанционното производство, по отношение на който страните не са релевирали възражения. Спорно по делото остава обстоятелството дали ищецът е изпълнил възложената работа в цялост, респ. дали същата е била приета от възложителя.

От представените по делото писмени и гласни доказателства се установява, че М. М. А. е произвел стандартен посадъчен материал от маслодайна роза в количество от 27200 броя, което е предал на Н.К. в качеството ѝ на представител на възложителя М. А. Т. на 24.11.2017 г. и за това е бил съставен приемо-предавателен протокол от 27.11.2017 г. Изложеното се установява несъмнено от показанията на разпитаната по делегация като свидетел Н.М.К., която изрично признава, че е работила като консултант с М. Т. до 2019 г., като е договаряла от нейно име с ищеца количеството посадъчен материал, което трябва да се предостави, а цената е била уговорена от доставчика и М.. Свидетелката потвърждава, че е получила от М. А. уговореното количество от 27200 броя посадъчен материал, за което са съставили приемо-предавателен протокол. Последният е представен по делото и от съдържанието му е видно, че Н.К. е приела количеството материал като представител на ответницата, като надлежно учредената представителна власт се доказва от събраните гласни доказателства – същата може да бъде учредена и устно предвид разпоредбата на чл. 37 ЗЗД и неформалния характер на сключения между страните по делото устен договор, като за доказването ѝ не са налице ограничения в събирането на гласни доказателства.

От друга страна и предвид възраженията във въззивната жалба следва да се отбележи, че дори и да не се установява наличие на учредена представителна власт в полза на посоченото трето лице да получава от името на ответницата уговорената продукция по договора с ищеца, то с подписването на декларацията от М. Т. (л. 8 от делото пред СРС) последната е потвърдила извършените от нейно име без представителна власт действия от страна на Н.К.. Ответницата не оспорва истинността на представената декларация и признава, че я е подписала, като от съдържанието ѝ е видно, че е била запозната със съдържанието на приемо-предавателния протокол от 27.11.2017 г. и се е съгласила да изплати възнаграждението за договорените количества посадъчен материал от 27200 броя при единична цена от 0,95 лв. в срок до 30.05.2018 г. Съгласно разпоредбата на чл. 42, ал. 2 ЗЗД, лицето, от името на което е сключен договор без представителна власт, може да го потвърди, като за това действие се изисква същата форма, която е предвидена за упълномощаването за сключване на договора. С декларираното си съгласие да изплати възнаграждението за договореното от Н.К. количество стока, ответницата несъмнено е потвърдила извършените от посоченото лице действия от нейно име без представителна власт, изразяващи се в договаряне и приемане на изработения материал от ищеца. По делото не се доказват възраженията на М. Т. относно дописване на съдържанието на документа

след подписването му от нея без нейно съгласие, напротив – от показанията на свидетелката Н.К. се установява, че количеството посадъчен материал е добавено в декларацията от свидетелката, но по изрично настояване на ответницата, а единичната цена е била поправена на ръка от самата М. Т..

С оглед на изложеното по делото се доказва пълно и главно, че ищецът е изработил и предал на ответницата възложеното количество посадъчен материал, като от страните не са наведени твърдения, нито са представени доказателства за релевиращи от възложителя или негов представител възражения при приемане на работата. Противно на доводите във въззивната жалба, от гласните доказателства се установява на коя дата е предадена стоката от изпълнителя – 24.11.2017 г., като протоколът е бил подписан три дни по-късно.

Приемането на изработеното в пълното уговорено количество се доказва несъмнено и от всички събрани гласни доказателства, като Н.К. разказва, че на посочената дата са били предадени 544 снопчета по 50 броя материал. Свидетелката изяснява, че е преброила всички снопчета, а след това на случаен принцип е избрала няколко, в които е преброила отделните бройки и не е установила несъответствия нито в количеството, нито в качеството.

Изложеното се потвърждава и от свидетеля Р.И.Х., който е присъствал на предаването на материала от страна на М. А. и го е броил заедно с ищеца, като не си спомня точното количество, но е категоричен, че го е транспортирал и предал на Н.К. изцяло.

С оглед на изложеното, при съвкупна преценка на събрания доказателствен материал и при липса на проведено насрещно доказване от ответната страна съдът намира за доказано, че по сключения между страните договор ищецът е произвел и предал на ответницата М. Т. цялото уговорено количество посадъчен материал за маслодайна роза от 27200 броя, поради което за последната е възникнало задължение да плати възнаграждение в уговорения размер от общо 25840 лв. (при уговорена единична цена от 0,95 лв.). При отчитане на извършените извънсъдебни плащания в общ размер от 10322,40 лв. следва да се приеме, че е останал непогасен остатък от главното задължение в размер от 15517,60 лв., поради което предявеният главен иск е основателен и следва да се уважи изцяло. Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде потвърдено в тази част. Във въззивната жалба не са наведени конкретни доводи срещу правилността на обжалваното решение по отношение на акцесорната претенция за мораторна лихва, като единствено бланкетно е посочено, че същата е неоснователна предвид неоснователността на главния иск, поради което въззивната инстанция не следва да обсъжда по същество дали акцесорният иск е бил правилно уважен в този размер и дали са налице други основания за отмяна на обжалвания акт, а следва да го потвърди изцяло.

При този изход на спора въззиваемият има право на сторените по делото пред въззивната инстанция разноски, но предвид липсата на доказателства такива да са направени съдът не дължи присъждането им.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20021178/14.03.2022 г., постановено по гр.д. № 71269/2019 г.
по описа на СРС, 127 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280,
ал. 1 ГПК в едномесечен срок от получаване на препис от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____